

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 588

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
146.	— Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către doamna Iuliana Marcelica Mihai a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei	2
147.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Daniel Alexandru Fița, funcționar public de execuție, consilier clasa I, grad profesional superior la Curtea de Conturi a României, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei	2
148.	— Decizie pentru numirea domnului Mihai Huzău în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Relația cu Parlamentul	3
149.	— Decizie privind numirea domnului Bogdan Pascu în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului	3
150.	— Decizie privind eliberarea domnului Gheorghe Popa din funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii și Identității Naționale	4
151.	— Decizie privind numirea domnului Viorel Timotei Florentie Oprea-Stoian în funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii și Identității Naționale	4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 30 din 3 iunie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	5-16
★		
	Rectificări	16

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
de către doamna Iuliana Marcelica Mihai a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general adjunct al Ministerului Economiei**

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei, formulată prin Adresa nr. 2.479/NB din 9 iulie 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/11.920/TG din 9 iulie 2019,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Iuliana Marcelica Mihai a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei.

(2) Doamna Iuliana Marcelica Mihai predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 iulie 2019.

Nr. 146.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Daniel Alexandru Fița, funcționar public de
execuție, consilier clasa I, grad profesional superior
la Curtea de Conturi a României, a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
adjunct al Ministerului Economiei**

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei, formulată prin Adresa nr. 2.479/N.B. din 9 iulie 2019, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/11.920/T.G. din 9 iulie 2019, precum și Adresa nr. 33.873/2019 a Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Daniel Alexandru Fița, funcționar public de execuție, consilier clasa I, grad profesional superior la Curtea de Conturi a României, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Economiei pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DÂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 iulie 2019.

Nr. 147.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**pentru numirea domnului Mihai Huzău în funcția de secretar
de stat la Ministerul pentru Relația cu Parlamentul**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Huzău se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul pentru Relația cu Parlamentul.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 iulie 2019.

Nr. 148.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Bogdan Pascu în funcția de
consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului**

În temeiul art. 22 alin. (5), al art. 29 și al art. 31 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Bogdan Pascu se numește în funcția de consilier de stat în cadrul Cancelariei Prim-Ministrului.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 iulie 2019.

Nr. 149.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Gheorghe Popa din funcția de
secretar de stat la Ministerul Culturii și Identității Naționale**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Gheorghe Popa se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii și Identității Naționale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 iulie 2019.

Nr. 150.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Viorel Timotei Florentie Oprea-
Stoian în funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii
și Identității Naționale**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Viorel Timotei Florentie Oprea-Stoian se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Culturii și Identității Naționale.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 iulie 2019.

Nr. 151.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 30

din 3 iunie 2019

Dosar nr. 648/1/2019

Valentina Vrabie	— pentru președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Marian Budă	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Paulina Lucia Brehar	— judecător la Secția a II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 648/1/2019 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (6) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Valentina Vrabie, pentru președintele Secției a II-a civile a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarelor probleme de drept:

„— în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor?;

— prin sintagma «creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință» folosită în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care

poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală?».

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, doamna judecător Valentina Vrabie, președintele completului de judecată, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 20 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 23.710/281/2016, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept menționate.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 1 martie 2019 cu nr. 648/1/2019, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 3 iunie 2019.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Articolul 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.»

III. Normele de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, denumită în continuare *Legea nr. 77/2016*:

„Art. 3. — Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.»

„Art. 4. — (1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului. [...]”

„Art. 7. — (1) În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.

(2) Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.

(3) Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.

(4) Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.

(5) În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.

(6) În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrisurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.”

IV. Expunerea succintă a procesului

5. Prin Cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul instanței la 27 octombrie 2016 cu numărul 23.710/281/2016, contestatoarea-creditoare A a chemat în judecată pe intimați-debitori B și C, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să admită contestația formulată, să constate că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate și să respingă ca inadmisibilă Notificarea înregistrată cu nr. 79.168 din 12 octombrie 2016 privind darea în plată a imobilului compus din teren — construcții în vederea stingerii creanței izvorâte din Contractul de credit nr. 10/30.11.2007 modificat prin actele adiționale nr. 1/26.03.2009, nr. 2/08.09.2009 și nr. 3/30.09.2011 și Contractul de credit nr. 4.317.930/22.04.2008.

6. Intimații-debitori au formulat întâmpinare și cerere reconvențională prin care au solicitat respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de către contestatoarea-

creditoare, respectiv constatarea dării în plată a imobilului ipotecat, prin transmiterea dreptului de proprietate către A și stingerea datoriei izvorând din Contractul de credit nr. 10/30.11.2007, Actul adițional nr. 1/26.03.2009, Actul adițional nr. 2/08.09.2009, Actul adițional nr. 3/30.09.2011, Contractul de credit nr. 4.317.930/22.04.2008, Actul adițional nr. 1/08.09.2011, Actul adițional nr. 2/30.09.2011, Contractul de ipotecă autentificat cu nr. 1.604/30.11.2007 și Contractul de ipotecă autentificat cu nr. 1.604/30.09.2011.

7. Instanța de fond a disjuns cererea reconvențională, cauza având ca obiect doar cererea privind contestația întemeiată pe dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 77/2016.

8. Prin Sentința civilă nr. 9.885 din 7 decembrie 2017, Judecătoria Ploiești a admis contestația formulată de contestatoarea A, a anulat Notificarea nr. 79.168 din 12 octombrie 2016, transmisă de către intimați contestatoarei privind darea în plată în vederea stingerii datoriei izvorâte din Contractul de credit nr. 10/30.11.2007, Actul adițional nr. 1/26.03.2009, Actul adițional nr. 2/08.09.2009, Actul adițional nr. 3/30.09.2011, Contractul de credit nr. 4.317.930/22.04.2008, Actul adițional nr. 1/08.09.2011, Actul adițional nr. 2/30.09.2011, Contractul de ipotecă autentificat cu nr. 1.604/30.11.2007 și Contractul de ipotecă autentificat cu nr. 1.604/30.09.2011, și a repus părțile în situația anterioară emiterii notificării.

9. Prima instanță a reținut că între A, în calitate de creditoare, și intimații B, în calitate de împrumutat, și C, în calitate de codebitor, a fost încheiat Contractul de credit nr. 10 din 30 noiembrie 2007, având ca obiect acordarea către intimații-debitori a unui împrumut de 60.000 euro, pe durată de 264 de luni.

10. Totodată, în scopul garantării rambursării sumei ce a făcut obiectul contractului de credit mai sus menționat, părțile au încheiat și Contractul de ipotecă autentificat cu numărul 1.604 din data de 30 septembrie 2011 de către Biroul Notarului Public D, prin care a fost instituită în favoarea lui A o ipotecă de rang I asupra imobilului tip teren curți construcții.

11. De asemenea au fost încheiate Actul adițional nr. 1/26.03.2009, Actul adițional nr. 2/08.09.2009 și Actul adițional nr. 3/30.09.2011.

12. La 22 aprilie 2008 a fost încheiat între părți Contractul de credit nr. 4.317.930, având ca obiect acordarea către intimații-debitori a unui împrumut de 12.000 lei, pe durată de 120 de luni.

13. Prin Notificarea înregistrată cu nr. 79.168 din 12 octombrie 2016, debitorii-intimați au solicitat stingerea obligațiilor asumate prin Contractul de credit nr. 10/30.11.2007 și Contractul de credit nr. 4.317.930/22.04.2008, prin darea în plată a imobilului teren curți construcții.

14. În ceea ce privește condițiile de admisibilitate, instanța a reținut prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, care statuează că: „pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi”.

15. În ceea ce privește îndeplinirea condițiilor necesare pentru a fi admisibilă o astfel de acțiune, instanța, prin raportare la prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, mai sus citate, a reținut următoarele:

16. Intimații debitori au calitatea de consumatori, o astfel de interpretare a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 193/2000 este conformă cu jurisprudența Curții de Justiție de la Luxemburg (Hotărârea *Costea contra României*, C-1 10/14, EU:C:2015:538, punctul 21), care a statuat că singurul criteriu pe care instanțele trebuie să îl aibă în vedere la momentul analizării caracterului de consumator este criteriul obiectiv, respectiv dacă persoana a acționat în afara activității sale profesionale, comerciale sau industriale.

17. A constatat că este îndeplinită și condiția prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, având în vedere că obiectul contractului l-a constituit acordarea unui împrumut în valoare de 60.000 euro, respectiv 12.000 lei, care, la data acordării, reprezenta o sumă inferioară pragului de 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit.

18. În ceea ce privește cea de-a treia condiție prevăzută de art. 4 lit. c) din Legea nr. 77/2016, instanța a constatat că și aceasta este îndeplinită, însă numai în ceea ce privește creditul în sumă de 60.000 euro, fiind garantat cu imobilul având destinația de locuință, aspect ce rezultă din cartea de identitate a intimatului, precum și din contractul de ipotecă încheiat între părți.

19. Referitor la Contractul de credit nr. 4.317.930/22.04.2008, instanța a reținut că acest credit nu a fost contractat de către debitori cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință și nici, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, nu este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință.

20. Cu privire la cea de-a patra condiție de admisibilitate prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. d) din Legea 77/2016, respectiv aceea ca debitorul consumator să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi, instanța a constatat că, la dosarul cauzei, au fost depuse certificatele de cazier judiciar ale intimaților debitori, din care reiese că aceștia nu au fost condamnați pentru vreo infracțiune.

21. În continuare, instanța a arătat că simpla îndeplinire a condițiilor prevăzute de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 nu este suficientă pentru darea în plată a unui imobil, ci este necesar ca debitorii intimați să facă dovada existenței unui caz de impreviziune de natură să rupă echilibrul contractual. În acest sens, instanța a reținut că, prin Decizia nr. 623/25.10.2016 a Curții Constituționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, s-a statuat că art. 11 teza întâi raportat la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii.

22. Instanța a constatat că intimații debitori nu au dovedit îndeplinirea condițiilor impreviziunii, respectiv faptul că, din cauza unei împrejurări excepționale, exterioare și care nu putea fi prevăzută la momentul încheierii contractului, aceștia nu își mai pot executa obligațiile izvorâte din contractul de credit. Simpla notificare de dare în plată a imobilului nu echivalează cu îndeplinirea condițiilor impreviziunii, din moment ce nu s-a făcut

dovada intervenirii împrejurării extraordinare sus-menționate, astfel cum impunea art. 249 din Codul de procedură civilă, conform căruia cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească.

23. Împotriva sentinței primei instanțe au declarat apel părțile B și C, solicitând schimbarea Sentinței civile nr. 9.885/7.12.2017 în sensul respingerii contestației creditorului ca neîntemeiată.

24. Prin motivele de apel, cu privire la destinația creditului și/sau a imobilului ipotecat, s-a arătat că prin sintagma „creditul a fost contractat de consumator” legiuitorul a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, iar nu cel consemnat în contractul de credit, prima instanță greșind în privința ambelor contracte când a apreciat că nu au fost încheiate cu scopul de a dobândi sau extinde o locuință.

25. În literatura de specialitate s-a reținut că nu este obligatoriu ca în cuprinsul contractului să fie menționată destinația creditului, astfel că debitorul poate face dovada acestei destinații, întrucât, așa cum rezultă din formularea legii, determinant este scopul avut în vedere de consumator, și nu scopul pentru care a fost acordat de creditor (...) cerința evocată de art. 4 alin. (1) lit. c) este îndeplinită și în cazul în care, prin ipoteză, creditul a fost acordat de creditor fără ca acesta să cunoască sau să condiționeze creditul de scopul utilizării sumelor împrumutate.

26. Astfel, având în vedere formularea art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, chiar dacă în cuprinsul acestora este prevăzut scopul — nevoi personale nenominalizate, cele două contracte de credit — nr. 10/30 noiembrie 2007 și nr. 4.317.930/22 aprilie 2008 — intră sub incidența legii.

27. Executarea obligațiilor izvorând din Contractul de credit nr. 10/30 noiembrie 2007, prin care părțile au obținut un împrumut de 60.000 de euro, a fost garantată prin instituirea unei ipoteci asupra bunului imobil, ce se dorește a fi dat în plată, prin contractul de ipotecă autentificat cu nr. 1.604/30 noiembrie 2007. Scopul avut în vedere de părți a fost achitarea prețului convenit pentru un imobil.

28. Suma de 60.000 de euro a fost majorată cu suma de 2.288 de euro, reprezentând dobânzi și comisioane, prin Actul adițional nr. 3/30.09.2011, ocazie cu care garanția a fost actualizată asupra sumei de 62.288 de euro, prin contractul de ipotecă autentificat cu nr. 1.604/30.09.2011.

29. Astfel, este îndeplinită condiția prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016.

30. Suma împrumutată prin Contractul de credit nr. 4.317.930/22 aprilie 2008 a fost utilizată de părți pentru extinderea locuinței lor. Utilizând sintagma „creditul a fost contractat de consumator cu scopul de (...)”, legiuitorul a avut în vedere scopul prefigurat de debitor, iar nu cel consimțit de creditor.

31. Mai mult, așa cum rezultă din cuprinsul raportului de evaluare întocmit de expert E, în Dosarul de executare nr. 541/1012, al Biroului Executorului Judecătoresc F, locuința părților a fost modernizată după achiziție, astfel confirmându-se cele susținute în cuprinsul apărărilor acestora.

32. Totodată, părțile îndeplinesc condițiile impreviziunii, respectiv caracterul continuu al elementelor faptele, neprevăzute și al efectelor acestora; impreviziunea se raportează la criteriul lipsei mijloacelor de plată și condițiile obiective și subiective ale impreviziunii.

33. Intimata B a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului și a formulat apel incident la considerentele Sentinței civile nr. 9.885/7 decembrie 2017.

34. La termenul de judecată din 8 iunie 2018, apelanții B și C au formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și

Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

— prin sintagma „creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință folosit în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală?”.

35. În ședința publică din 7 septembrie 2018 instanța a invocat din oficiu necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor?”.

V. Motivele reținute de titularul sesizării, care susțin admisibilitatea procedurii

36. Asupra admisibilității sesizării, instanța de trimitere a arătat că, potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, „dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

37. Din cuprinsul acestor prevederi legale rezultă că legiuitorul a impus o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, și anume:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță, în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

— chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

38. Completul investit cu soluționarea apelului a apreciat că aceste condiții sunt îndeplinite, având în vedere următoarele considerente:

a) sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este formulată în cadrul unui dosar aflat în curs de judecată, aflat pe rolul Tribunalului Prahova — Secția a II-a de contencios administrativ și fiscal, în ultimă instanță.

Dispozițiile art. 7 din Legea nr. 77/2016 reglementează procedura de judecare a litigiilor întemeiate pe acest act normativ, iar din interpretarea logică și sistematică a acestora rezultă că împotriva hotărârilor pronunțate în astfel de litigii, cum este și cel de față, se poate exercita o singură cale de atac, respectiv apelul, hotărârea prin care se soluționează această cale de atac fiind definitivă.

Prin urmare, Legea nr. 77/2016, ca lege specială, exclude posibilitatea exercitării căii de atac a recursului în cazul litigiilor privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii

obligățiilor asumate prin credite. Fiind vorba de norme speciale, derogatorii de la dreptul comun, ele sunt de strictă interpretare și se aplică prioritar.

Pe de altă parte, chiar dacă litigiul este evaluabil în bani, în cauză nu este aplicabilă Decizia Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la 20 iulie 2017, prin care s-a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 este neconstituțională, dată fiind Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie civilă, prin care s-a statuat asupra întinderii efectelor acestei decizii astfel: „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 147 alin. (4) din Constituția României, efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 se produc cu privire la hotărârile judecătorești pronunțate după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I, în litigiile evaluabile în bani de până la 1.000.000 lei inclusiv, pornite ulterior publicării deciziei.”

Prin această decizie, Înalta Curte de Casație și Justiție a tranșat problema aplicării în timp a efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 369/2017. Astfel, se arată că efectele acestei decizii se produc numai cu privire la hotărârile judecătorești pronunțate după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I, în litigiile evaluabile în bani de până la 1.000.000 de lei inclusiv, pornite ulterior publicării deciziei.

Cuantumul pretențiilor din speță se situează sub pragul valoric impus de art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, iar litigiul a fost pornit anterior publicării deciziei de neconstituționalitate în Monitorul Oficial al României, Partea I, (20 iulie 2017), situație față de care decizia ce se va pronunța nu poate fi supusă căii de atac a recursului.

b) de lămurirea modului de interpretare a prevederilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 depinde de soluționarea pe fond a cauzei;

c) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestor probleme de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Sesizarea privește o chestiune de drept susceptibilă de interpretare diferită a prevederilor Legii nr. 77/2016 care poate genera practică neunitară.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

39. Prin încheierea de sesizare s-a arătat că, în opinia unui membru al completului de judecată, prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor. Posibilitatea stingerii a două sau mai multe creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de același debitor cu același creditor (cum este cazul de față) sau cu creditori diferiți nu este reglementată de lege, din terminologia folosită de art. 4 (stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit) rezultând dorința legiuitorului ca efectele legii să vizeze un singur contract de credit. A interpreta în alt mod înseamnă a adăuga la lege prin acordarea consumatorului de drepturi mult mai extinse decât a dorit legiuitorul, în detrimentul creditorului.

40. În opinia celuiilalt membru al completului de judecată, în principiu, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

41. Prin sintagma „creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință” folosit în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 se apreciază că legiuitorul a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului care a fost consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

42. Scopul trebuie cunoscut de către creditor la momentul încheierii contractului, având în vedere și faptul că acesta are anumite obligații suplimentare față de debitor la încheierea unui astfel de contract, așa cum rezultă din cuprinsul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010.

43. Față de aceste considerente s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept.

VII. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

44. Apelanții-intimați B și C au arătat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept, la utilizarea sintagmei „creditul a fost contractat de consumator” legiuitorul având în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, iar nu cel consemnat în contractul de credit și, astfel, cunoscut de creditor.

45. Apelanta-reclamantă A a solicitat respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în principal, ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, ca neîntemeiată, apreciind că nu sunt îndeplinite în mod cumulativ toate condițiile de admisibilitate în sensul că nu se află într-o cauză care să fie judecată în ultimă instanță, soluționarea pe fond a cauzei nu depinde de lămurirea chestiunii de drept identificate, iar chestiunea de drept nu este nouă.

Totodată, a mai arătat că, atât timp cât legea nu limitează prin dispoziții exprese mijloacele de probă, scopul contractării contractului poate fi probat prin mijloacele de probă permise de lege, în măsura în care acestea îndeplinesc și celelalte condiții de admisibilitate.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

46. Cu titlu prealabil, pentru o mai bună lecturare a acestui capitol, prima problemă de drept a instanței de trimitere, respectiv „în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de creditor cu același debitor”, va fi denumită, în continuare, „prima întrebare”, iar a doua problemă de drept a instanței de trimitere, respectiv „— prin sintagma «creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință» folosită în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală?” va fi denumită, în continuare, „a doua întrebare”.

47. Punctul de vedere al judecătorilor Secției a II-a civile din cadrul Curții de Apel Alba Iulia și al instanțelor din circumscripție cu privire la prima întrebare a fost în sensul că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de creditor cu același debitor, cu singura condiție ca acest imobil să garanteze toate contractele de credit.

Referitor la a doua întrebare s-a arătat că teza I a art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 trebuie interpretată coroborat cu teza a II-a a normei: „sau indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință”.

Astfel, se apreciază că, raportat la teza I, scopul prefigurat de consumator trebuie să rezulte expres din cuprinsul contractului, cu identificarea imobilului respectiv, întrucât în această situație creditul nu este garantat cu un imobil.

În schimb, în cazul tezei a II-a, acest lucru nu este necesar, deoarece creditul este garantat cu un imobil, care este identificat în contractul de credit și cel de garanție imobiliară.

48. La nivelul Curții de Apel Bacău, judecătorii din cadrul Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Neamț au apreciat că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, potrivit dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, iar referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

Judecătorii din cadrul Judecătoriei Roman, înaintând o hotărâre judecătorească, referitor la a doua întrebare, au apreciat că a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

Punctul de vedere conturat la nivelul Tribunalului Bacău a fost în sensul că prin darea în plată a aceluiași imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, dacă scopul încheierii contractelor se poate subsuma scopurilor determinate de legiuitor în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016.

Textul anterior menționat are în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, scop ce poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, nefiind exclusiv și predeterminat relevant scopul menționat în contract, cu rezerva că, în măsura în care scopul este prevăzut în contract, nu este necesară administrarea unor dovezi în plus de către consumator pentru a dovedi scopul, iar în măsura în care contractul nu menționează destinația contractului, se pot administra alte mijloace de probă pentru a dovedi scopul avut în vedere de consumator.

49. La nivelul Curții de Apel Brașov — Secția civilă, în urma evaluării problemei de drept și față de conținutul încheierii de sesizare, s-a considerat că prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte încheiate de debitor cu același creditor, susținerea rezultând din interpretarea art. 4 din Legea nr. 77/2016.

Referitor la a doua întrebare, legiuitorul a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului care a fost efectiv inserat în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală, fără a fi făcute alte dovezi, prin orice mijloc de probă.

Judecătorii Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Brașov, cu privire la prima întrebare, au arătat că, în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, iar referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, în sensul acestui punct de vedere atașându-se jurisprudență.

Punctul de vedere al judecătorilor din cadrul Judecătoriei Braşov, cu privire la prima întrebare, a fost în sensul că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu acelaşi creditor, în măsura în care imobilul garantează contractele în discuţie, iar referitor la a doua întrebare s-a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului şi care este dovedit cu cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului şi care poate fi dovedit cu menţiunea contractuală.

50. Judecătoria Secţiei a V-a civile a Curţii de Apel Bucureşti au apreciat că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu acelaşi creditor.

Referitor la a doua întrebare s-a considerat că a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului şi care poate fi dovedit cu menţiunea contractuală.

Magistraţii din cadrul Secţiei a VI-a civile a Curţii de Apel Bucureşti, cu privire la prima întrebare, au considerat că prin darea în plată a unui imobil se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de acelaşi debitor cu acelaşi creditor. S-a apreciat că prin sintagma utilizată de legiuitor în cuprinsul art. 4 alin. (1) din actul normativ anterior menţionat „stingerea creanţei izvorând dintr-un contract de credit şi a accesoriilor sale” nu s-a urmărit limitarea dreptului debitorului de a stinge datoriile decurgând dintr-un singur contract, atât timp cât situaţia premisă descrisă în cauză presupune acordarea mai multor credite ipotecare de către acelaşi creditor pentru achiziţionarea, construirea, extinderea, modernizarea, amenajarea, reabilitarea aceluiaşi imobil sau constituirea unei garanţii în legătură cu acelaşi imobil.

Referitor la a doua întrebare s-a considerat că a fost avut în vedere scopul consemnat în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului, întrucât creditorul trebuie să cunoască scopul contractării şi să aibă minima previziune că în legătură cu raporturile contractuale decurgând din convenţia de creditare debitorul se poate prevala de dispoziţiile Legii nr. 77/2016.

Tribunalul Bucureşti a comunicat că folosirea de către legiuitor a sintagmei „un contract de credit” în conţinutul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 nu este pur întâmplătoare, ci relevă intenţia legiuitorului de a se stinge prin mecanismul dării în plată datoria izvorând dintr-un singur contract de credit, iar nu din două sau mai multe contracte de credit.

Ansamblul de mijloace procedurale instituit de Legea nr. 77/2016 este pus în mişcare prin notificarea de dare în plată, aceasta constituind premisa indispensabilă a aplicării legii. Emiterea şi comunicarea notificării sunt operaţiunile prealabile care pot conduce la încheierea unui act notarial, la formularea contestaţiei creditorului ori la formularea acţiunii judiciare a debitorului.

Or, tocmai cu privire la această notificare, care constituie factorul declanşator al demersurilor procedurale ulterioare, legiuitorul a folosit, singura dată în corpul legii, sintagma „un contract de credit”, arătând că trebuie emisă notificarea pentru stingerea datoriilor dintr-un contract de credit.

Pentru aceste considerente s-a considerat că, în interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor art. 3 şi art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu acelaşi creditor.

Referitor la a doua întrebare s-a avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor

la momentul încheierii contractului şi care poate fi dovedit cu menţiunea contractuală.

În urma consultării magistraţilor din instanţe arondate Tribunalului Ilfov s-au conturat următoarele puncte de vedere:

Într-o opinie exprimată de magistraţii Tribunalului Ilfov, ai Judecătoriei Cornetu şi unii judecători din cadrul Judecătoriei Buftea s-a apreciat că prin darea în plată a unui imobil se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu acelaşi creditor, neexistând o dispoziţie limitativă a legiuitorului sub acest aspect. De asemenea s-a apreciat că în această situaţie creditorul şi-a asumat riscul pierderii garanţiei prin încheierea ulterioară a unor contracte de credit garantate cu acelaşi imobil asupra căruia s-a instituit o garanţie de rang inferior.

Într-un alt punct de vedere, minoritar, exprimat de unii judecători din cadrul Judecătoriei Buftea s-a apreciat că nu se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu acelaşi creditor, susţinându-se în esenţă că ar fi lipsite de garanţie contractele garantate cu o ipotecă de rang inferior.

Referitor la a doua întrebare s-a arătat că a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului şi care poate fi dovedit cu menţiunea contractuală; magistraţii Tribunalului Ilfov şi ai Judecătoriei Cornetu au apreciat că nu este necesară consemnarea expresă în contractul de credit a scopului debitorului de a achiziţiona, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinaţia de locuinţă, îndeplinirea cerinţei legale putând fi dovedită cu orice mijloc de probă.

Punctul de vedere al magistraţilor Judecătoriei Buftea a fost în sensul că scopul contractului se poate dovedi doar cu menţiunea contractuală, întrucât aceasta este cea cunoscută şi este avută în vedere de creditor la momentul analizării oportunităţii acordării contractului de credit.

Opinia judecătorilor Tribunalului Teleorman — Secţia civilă cu privire la prima întrebare a fost în sensul că, în interpretarea art. 3 şi art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu acelaşi creditor, iar referitor la a doua întrebare s-a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

Cu privire la prima întrebare, judecătoria de la Judecătoria Alexandria au arătat că darea în plată a unui singur imobil poate opera şi cu privire la creanţe izvorând din două sau mai multe contracte de credit, în măsura în care, cu privire la creanţele respective, sunt îndeplinite condiţiile cerute de lege pentru a opera darea în plată. Această interpretare rezultă chiar din exprimarea utilizată de legiuitor prin indicarea pluralului cu privire la datoriile ce pot face obiectul dării în plată.

Referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului şi care poate fi dovedit cu menţiunea contractuală. În acest sens, pentru a nu fi eludate dispoziţiile legale referitoare la darea în plată, prin sintagma menţionată se înţelege scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului şi care poate fi dovedit cu menţiunea contractuală.

În ceea ce privește judecătorii Roșiori de Vede și Turnu Măgurele, cu privire la prima întrebare s-a apreciat că, în interpretarea art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

Referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

Punctul de vedere al judecătorilor din cadrul Judecătoriei Videle a fost în sensul următor:

— în interpretarea art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor;

— referitor la a doua întrebare s-a avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului.

În urma consultării magistraților din cadrul Tribunalului Ialomița și instanțelor arondate au rezultat următoarele:

Opinia majoritară exprimată cu privire la prima întrebare a fost în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

De asemenea, referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

Tribunalul Giurgiu a comunicat că, la nivelul Judecătoriei Giurgiu, opinia majoritară a colectivului de magistrați a fost în sensul că referitor la interpretarea art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

De asemenea, referitor la a doua întrebare se are în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului de credit și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

Punctul de vedere al judecătorilor din cadrul Judecătoriei Bolintin-Vale a fost cel potrivit căruia, în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, iar referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

51. La nivelul Curții de Apel Cluj, practica Tribunalului Sălaj a fost în sensul că poate fi dat în plată un imobil pentru stingerea unor creanțe provenite din două sau mai multe contracte încheiate cu același creditor dacă valoarea imobilului este suficientă pentru a acoperi totalul creanțelor.

Poate fi probat prin orice mijloc de probă și scopul prefigurat de debitor la încheierea contractului chiar dacă nu este menționat în contract, fiind atașată, exemplificativ, o hotărâre judecătorească.

Judecătoria Cluj-Napoca, cu privire la prima întrebare, a transmis că nu au fost identificate cauze în care să se fi ridicat o astfel de problemă.

Referitor la a doua întrebare, din jurisprudența instanței reiese că ceea ce se are în vedere este scopul prefigurat de

consumator la încheierea contractului care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, și nu doar cel consemnat efectiv în contract, atașându-se practică relevantă.

În urma consultării judecătorilor din cadrul Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Maramureș s-a relevat opinia majoritară că dispozițiile art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite se interpretează în sensul că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorâte din două sau mai multe contracte de credit, cu condiția ca imobilul respectiv să fie ipotecat pentru toate aceste creanțe.

Referitor la a doua întrebare s-a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, scop care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

Judecătorii Tribunalului Bistrița-Năsăud, în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, au arătat că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor dacă același imobil este garanție în toate contractele de credit, iar referitor la a doua întrebare se înțelege scopul consemnat efectiv în contractul de credit; dacă este credit de nevoi personale, atunci se va avea în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

La nivelul Secției civile a Judecătoriei Bistrița s-au conturat două opinii, în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016; o parte dintre judecători a considerat că, în principiu, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, în măsura în care fiecare creanță în parte ar îndeplini cerințele Legii nr. 77/2016.

S-a exprimat și opinia contrară, și anume că prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor. Posibilitatea stingerii a două sau mai multe creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de același debitor cu același creditor nu este reglementată de lege, însă din terminologia folosită de către legiuitor în art. 4 din Legea nr. 77/2016 transpare intenția legiuitorului ca efectele legii să vizeze un singur contract de credit. O interpretare contrară ar însemna a adăuga la lege și, în consecință, a acorda consumatorului drepturi mult mai extinse decât a dorit legiuitorul, în detrimentul creditorului.

Referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală. Scopul trebuie cunoscut de către creditor la momentul încheierii contractului, ținând seama de faptul că acesta are anumite obligații suplimentare față de debitor la încheierea unui astfel de contract, astfel cum reiese din cuprinsul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2010.

Opinia majoritară a judecătorilor de la Tribunalul Specializat Cluj, cu privire la prima întrebare, a fost în sensul că, în interpretarea normelor menționate, este posibil ca prin darea în plată a unui singur imobil să se stingă creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

Referitor la a doua întrebare, în practica instanței s-a reținut că sintagma în discuție a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, anexându-se o hotărâre judecătorească.

52. La nivelul Curții de Apel Constanța, opinia teoretică a colectivului de judecători din cadrul Secției a II-a civile a Tribunalului Constanța a fost aceea că dreptul de a apela la căile deschise de Legea nr. 77/2016 se naște în măsura în care creanțele izvorâte din contracte de credit sunt garantate cu imobile având destinația de locuință.

Așa cum rezultă din redactarea art. 4 alin. (1) lit. c) teza finală din Legea nr. 77/2016, legiuitorul a reglementat două situații în care consumatorul poate apela la Legea nr. 77/2016:

a) creditul a fost contractat de consumator, cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință — sens în care scopul este consemnat, efectiv în contractul de credit, este cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală și/sau

b) „indiferent de scopul pentru care a fost contractat”, creditul este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință — sens în care scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

Opinia formulată în cadrul Judecătoriei Babadag a fost aceea că pentru dovedirea scopului avut în vedere de consumator la încheierea contractului poate fi folosit orice mijloc de probă, inclusiv mențiunea contractuală, fără însă ca aceasta să fie singura probă admisibilă. Judecătoria Măcin a arătat că prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor; posibilitatea stingerii a două sau mai multe creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de același debitor cu același creditor (cum este cazul de față) sau cu creditori diferiți nu este reglementată de lege, din terminologia folosită de art. 4 (stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit) rezultând dorința legiuitorului ca efectele legii să vizeze un singur contract de credit. A interpreta în alt mod înseamnă a adăuga la lege prin acordarea către consumator de drepturi mult mai extinse decât a dorit legiuitorul, în detrimentul creditorului.

53. Opinia judecătorilor Secției a II-a civile din cadrul Curții de Apel Craiova a fost următoarea:

— în interpretarea dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 77/2016 apare ca posibilă ipoteza în care prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor. Textul cuprinde sintagma „datoriile izvorâte din contractele de credit” în care legiuitorul a utilizat la plural termenii „datorii” și „contracte de credit”, precum și sintagma „darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului”, în care s-a referit la darea în plată a „imobilului ipotecat”, deci a unui singur imobil;

— referitor la a doua întrebare, legiuitorul a avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului, care poate fi dovedit cu mențiunea din contract.

Opinia judecătorilor Secției a II-a civile a Tribunalului Gorj a fost în sensul că legiuitorul, prin terminologia folosită la art. 4 din Legea nr. 77/2016 („stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit”), s-a referit la un singur contract de credit, o interpretare contrară echivalând cu o adăugare la lege. Astfel, opinia a fost în sensul că, prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge două sau mai multe contracte de credit încheiate de un debitor cu același creditor.

Punctul de vedere al judecătorilor în privința celei de-a doua chestiuni de drept a fost în sensul că sintagma „creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinația de locuință”, folosită de art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea

nr. 77/2016, a avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

54. La nivelul Curții de Apel Galați — Secția a II-a civilă s-a arătat că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, având în vedere că acesta din urmă a acceptat garantarea cu același imobil, deci, în urma propriei evaluări, a considerat că bunul este suficient de valoros încât să garanteze toate creditele acordate.

Prin sintagma din art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, acesta fiind chiar parte a înțelegerii contractuale și justificând, astfel, riscul pentru creditor ca debitorul să utilizeze beneficiul conferit de lege prin darea în plată a imobilului.

Referitor la prima întrebare, magistrații din cadrul Secției a II-a civile a Tribunalului Galați au apreciat că se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

În ceea ce privește a doua întrebare, magistrații din cadrul Secției a II-a civile a Tribunalului Galați au considerat că s-a avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, dacă nu există alt scop contrar menționat în contract.

Judecătoria Făurei a comunicat că punctul de vedere al judecătorilor în interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 a fost acela că prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte, iar, referitor la a doua întrebare, scopul este cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală, atașându-se practică judiciară.

55. La nivelul Curții de Apel Iași, Judecătoria Iași a comunicat că, în opinia majoritară, s-a apreciat că prin darea în plată a unui singur imobil nu se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor. Posibilitatea stingerii a două sau mai multe creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de același debitor cu același creditor (cum este cazul de față) sau cu creditori diferiți nu este reglementată de lege, din terminologia folosită de art. 4 (stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit) rezultând dorința legiuitorului ca efectele legii să vizeze un singur contract de credit.

Într-o opinie minoritară s-a apreciat faptul că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor garantate cu unul și același imobil, debitorul având vocația stingerii tuturor creditelor prin darea în plată a imobilului (garanție comună). Astfel, prin darea în plată a imobilului nu se va putea stinge doar unul dintre credite, restul devenind credite negarantate.

Referitor la dovada destinației creditului s-a apreciat unanim faptul că, în măsura în care în conținutul contractului se prevede expres scopul creditului, această clauză este suficientă în plan probator, echivalând cu exhibarea dovezii că însuși creditorul, la momentul acordării creditului, a cunoscut scopul avut în vedere de consumator, creditorul trebuind să facă dovada contrară că, ulterior încheierii contractului, consumatorul a schimbat destinația imobilului.

Dacă, însă, în cuprinsul contractului de credit nu se prevede scopul creditului, debitorul va putea face dovada, cu elemente extrinseci contractului, că a contractat creditul pentru unul dintre scopurile enunțate de lege: de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil.

Opinia magistraților din cadrul Judecătoriei Pașcani, cu privire la prima întrebare, a fost în sensul ca prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

Referitor la a doua întrebare, opinia magistraților Judecătoriei Pașcani a fost în sensul că prin sintagma amintită s-a avut în vedere scopul consemnat în contract și cunoscut de creditor și nu cel prefigurat de debitor și care nu a fost adus la cunoștință creditorului și nu se află consemnat în contract.

Opinia conturată la nivelul Judecătoriei Vaslui, la care achiesează și judecătoria Tribunalului Vaslui, în ceea ce privește prima problemă de drept a fost în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 3 și 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor.

Referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

56. La nivelul Curții de Apel Oradea, judecătoria Secției a II-a civile, de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Satu Mare, referitor la prima întrebare, au apreciat că posibilitatea de a da în plată un singur imobil pentru plata mai multor contracte de credite este posibilă în situația în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1 alin. (3) din Legea nr. 77/2016 și art. 3 teza a 2-a din același act normativ.

Cu alte cuvinte, în măsura în care consumatorul este fideiutor, codebitor sau coplătitor în mai multe contracte de credit încheiate cu același creditor, respectiv imobilul proprietatea sa a fost ipotecat pentru garantarea mai multor contracte de credit și sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 4 din Legea nr. 77/2016 pentru fiecare contract de credit, în principiu este posibilă darea în plată a unui singur imobil pentru stingerea mai multor contracte de credite.

În ce privește cea de-a doua întrebare s-a apreciat că, în lipsa unei prevederi exprese care să prevadă ca și condiție ce trebuie îndeplinită cumulativ cu cele prevăzute de art. 4 din Legea nr. 77/2016 — necesitatea ca scopul achiziționării imobilului să fie menționat ca și clauză contractuală, pentru a fi cunoscut de către creditor în momentul încheierii contractului, pentru a fi îndeplinită condiția de la lit. c) a art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 este suficient scopul prefigurat de către consumator la încheierea contractului ce poate fi dovedit prin orice mijloc de probă.

57. La nivelul Curții de Apel Pitești, cu privire la prima întrebare, punctul de vedere al judecătorilor din cadrul Secției civile a Tribunalului Argeș a fost în sensul că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțele debitorului izvorâte din mai multe contracte de credit încheiate cu același creditor.

Se are în vedere că prin darea în plată a imobilului se transferă dreptul de proprietate asupra imobilului către creditor concomitent cu stingerea tuturor datoriilor pe care debitorul le are față de creditor izvorâte din contractul de credit.

Dacă cu un imobil s-a garantat restituirea mai multor credite contractate de la același creditor, este normal ca prin darea în plată a acelui imobil să fie stinse toate datoriile pe care debitorul le are față de acel creditor.

Cu ocazia acordării creditelor garantate cu un singur imobil, creditorul a considerat că valoarea imobilului acoperă toate împrumuturile acordate, apreciere bazată pe evaluarea imobilului la instituirea ipotecii asupra imobilului.

Referitor la a doua întrebare a fost avut în vedere scopul consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 77/2016, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractul de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului. Din interpretarea acestor dispoziții rezultă că de esența dării în plată este garantarea creditului cu imobilul pe care debitorul îl dă în plată pentru stingerea datoriei contractate, indiferent de destinația creditului, cu excepția creditelor care nu cad sub incidența acestui act normativ prevăzute la art. 1 alin. (4) din Legea nr. 77/2016.

58. Curtea de Apel Ploiești nu a identificat practică relevantă și nu a comunicat un punct de vedere cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

59. Curtea de Apel Suceava a înaintat practică judiciară, care nu privește problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

60. Opinia de principiu a judecătorilor de la nivelul Curții de Apel Târgu Mureș a fost în sensul că se pot stinge, prin darea în plată a unui singur imobil, creanțe izvorâte din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, însă doar cu condiția ca acel imobil să figureze drept bun ipotecat în favoarea creditorului în fiecare dintre contractele de credit din care rezultă creanța care urmează a fi stinsă prin modalitatea dării în plată, astfel cum prevede expres art. 3 din Legea nr. 77/2016.

În Dosarul nr. 6.036/320/2016 al Tribunalului Specializat Mureș, prin Decizia nr. 560 din 23 octombrie 2017, instanța a dat eficiență Legii nr. 77/2016 și a admis cererea de dare în plată a unui imobil cu privire la trei contracte încheiate între aceleași părți.

Referitor la a doua întrebare, opinia majoritară exprimată a fost aceea că în contextul unei mențiuni contractuale care să facă referire expresă la scopul contractării nu se mai impune nicio altă probă. În absența însă a unei asemenea mențiuni, poate fi recunoscută admisibilitatea mijloacelor de probă în vederea dovedirii scopului pentru care a fost contractat creditul, în special pentru ipotezele de extindere, modernizare, amenajare și reabilitare imobil.

61. La nivelul Secției a II-a civile a Curții de Apel Timișoara s-a opinat în sensul că prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, conform valorii imobilului, iar scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului poate fi dovedit cu orice mijloc de probă.

Opinia judecătorilor Secției a II-a civile din cadrul Tribunalului Timiș a fost în sensul că nu pot fi stinse mai multe credite având scopuri diferite, chiar încheiate cu același creditor prin darea în plată a unui singur imobil, dacă creditele nu îndeplinesc condiția prevăzută de art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016; prin sintagma prevăzută la art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 se poate avea în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului și care ar putea fi dovedit prin orice mijloc de probă, atunci când în cuprinsul contractului nu a fost declarat în mod amănunțit, direct și neechivoc acest scop, dacă se tinde a se dovedi că împrumutul a fost luat pentru modernizare, amenajare sau reabilitare a unui imobil cu destinație de locuință.

62. Ministerul Public, prin Adresa nr. 584/C/1037/III-5/2019 din 17 aprilie 2019, a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul

legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale și a Înaltei Curți de Casație și Justiție

63. Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității Legii nr. 77/2016, atât în ansamblu, cât și asupra unor articole din cuprinsul acesteia, cu titlu exemplificativ, putând fi menționate:

— Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că sintagma „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională, iar prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din același act normativ sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii. Prin aceeași decizie s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la dispozițiile art. 3 teza întâi, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016, respectiv, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016;

— Decizia nr. 571 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 11 decembrie 2017, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 și s-a constatat că dispozițiile anterior menționate sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

64. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție relevante, *sub aspectul considerentelor*, sunt următoarele hotărâri:

— Decizia nr. 61 din 18 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.101/1/2017 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 9 noiembrie 2017;

— Decizia nr. 6 din 22 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 2.477/1/2017 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 26 martie 2018;

— Decizia nr. 37 din 4 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 426/1/2018 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 18 iulie 2018; și

— Decizia nr. 13 din 11 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.917/1/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 19 aprilie 2019.

Prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 866/1/2018 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018, s-au admis sesizările conexe formulate de Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă în Dosarul nr. 41.380/299/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă în Dosarul nr. 6.892/101/2014 și Curtea de Apel București — Secția a V-a civilă în Dosarul nr. 529/2/2018, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, s-a stabilit că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 147 alin. (4) din Constituția României, efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017 se produc cu privire la hotărârile judecătorești pronunțate după publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I, în litigiile evaluabile în bani de până la 1.000.000 lei inclusiv, pornite ulterior publicării deciziei (20 iulie 2017).

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 874 din 18 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 3 ianuarie 2019, a admis excepția de neconstituționalitate și

a constatat că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, în interpretarea dată prin Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sunt neconstituționale și a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu referire la sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să soluționeze recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 18 din 1 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1.778/1/2018 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 14 noiembrie 2018, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj și, în consecință, a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 96 pct. 3, art. 97 pct. 1 și art. 483 din Codul de procedură civilă, competența de soluționare a recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate în apel de către tribunale, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, ca urmare a pronunțării Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, revine curților de apel.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

65. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 23.710/281/2016 este inadmisibilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

66. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, în ceea ce privește chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

67. Conform art. 519 din noul Cod de procedură civilă: „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

68. Pentru regularitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate a acestei proceduri, respectiv:

- a) existența unei cauze în curs de judecată;
- b) judecata cauzei să se afle în ultimă instanță pe rolul tribunalului, al curții de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- c) ivirea unei chestiuni de drept esențiale, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- d) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

69. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite cumulativ.

70. În plus, problema de drept trebuie să fie reală, să suscite interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, respectiv să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, astfel încât instanța de sesizare să considere că pentru a înlătura orice incertitudine referitoare la securitatea raportului juridic dedus judecății este necesară declanșarea procedurii prevăzute de art. 519 din noul Cod de procedură civilă prin pronunțarea unei hotărâri prealabile.

71. Verificându-se întrunirea acestor condiții, se constată că ele se regăsesc doar parțial, sesizarea neîndeplinind toate exigențele procedurale menționate pentru a fi admisibilă.

72. Astfel, litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată; cauza care formează obiectul judecății în apel se află în competența legală a unui complet de judecată al Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal; litigiul are ca obiect o contestație întemeiată pe prevederile art. 7 din Legea nr. 77/2006 prin care contestatoarea creditoare, primind notificarea formulată de consumator în temeiul art. 5 din lege, contestă îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de acest act normativ; cauza a fost soluționată în primă instanță de Judecătoria Ploiești conform normei speciale de competență materială și teritorială prevăzută de art. 7 alin. (2) din Legea nr. 77/2016, potrivit căreia „cererea se judecă în procedură de urgență cu citarea părților de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul”.

73. Este îndeplinită și condiția referitoare la relația de dependență dintre dezlegarea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei. Astfel, constituie o critică principală în calea de atac a apelului modalitatea în care prima instanță a făcut interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2006, în legătură cu împrejurarea dacă prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor, precum și dacă prin sintagma „creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință” folosită în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 a fost avut în vedere scopul prefigurată de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală.

74. De asemenea se constată a fi îndeplinită și cerința nouității chestiunii de drept supuse interpretării care, potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă, reprezintă o condiție distinctă de admisibilitate.

75. Astfel, norma care a suscitât interpretări diferite este relativ recentă, iar examenul jurisprudențial efectuat a relevat că nu s-a cristalizat o practică unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

76. Textul art. 519 din Codul de procedură civilă mai prevede condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra problemei de drept ce face obiectul sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sau să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

77. Se reține că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra problemei ce constituie obiect al sesizării.

78. Verificând circumstanțele sub care Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată se constată neîndeplinirea

exigenței referitoare la învestirea instanței de trimitere cu soluționarea cauzei „în ultimă instanță”.

79. Se reține că, în conformitate cu prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare (normă incidentă în litigiile pornite în intervalul cuprins între data intrării în vigoare a Codului de procedură civilă — 15 februarie 2013 — și 31 decembrie 2018), hotărârile de primă instanță sunt exceptate de la recurs doar în situația în care legea prevede că sunt supuse numai apelului.

80. Contestația întemeiată pe prevederile art. 7 din Legea nr. 77/2016 este o cerere atribuită de legiuitor în competența materială de primă instanță a judecătoriei, indiferent de valoarea litigiului, printr-o lege specială, în temeiul art. 94 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

81. În temeiul art. 7 alin. (2) din Legea nr. 77/2016, natura pricinii, iar nu valoarea litigiului, este criteriul atribuirii competenței materiale de primă instanță a judecătoriei. Această precizare este necesară pentru a se arăta inaplicabilitatea exceptării de la calea de atac a recursului a hotărârilor pronunțate în cererile evaluabile în bani situate sub un anumit prag valoric, în acest sens fiind și Decizia nr. 369 din 30 mai 2017 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017.

82. Alin. (3) al art. 7 din Legea nr. 77/2016 prevede că: „Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate”.

83. Această prevedere legală constituie o normă derogatorie de la dispozițiile de drept comun cuprinse în art. 468 alin. (1) din Codul de procedură civilă numai în ceea ce privește termenul de apel.

84. Competența de soluționare a apelului revine tribunalului, potrivit art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă.

85. Potrivit regulii generale cuprinse în art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă, hotărârile date în apel sunt supuse recursului, cu excepțiile cuprinse în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, cu modificările ulterioare, excepții între care nu se regăsesc și hotărârile pronunțate în litigiile atribuite prin lege, în temeiul art. 94 pct. 3 din Codul de procedură civilă, în competența materială de primă instanță a judecătoriei.

86. Ca atare, hotărârile pronunțate în litigiile întemeiate pe art. 7 din Legea nr. 77/2016 sunt susceptibile de recurs, prin aplicarea regulii instituite de art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

87. Această normă nu ar putea fi interpretată în sensul derogării de la legea generală și în ceea ce privește posibilitatea exercitării căii de atac a recursului, ea fiind de strictă interpretare și aplicare.

88. Dacă legiuitorul ar fi intenționat să suprimă recursul în cazul acestor litigii ar fi prevăzut în mod expres că hotărârea pronunțată în astfel de litigii poate fi atacată numai cu apel.

89. Neexistând o astfel de prevedere în legea specială, vor deveni aplicabile dispozițiile dreptului comun cuprinse în prevederile art. 483 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

90. Este de menționat că aceeași interpretare a fost dată și în cuprinsul deciziilor nr. 6 din 22 ianuarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pronunțată în Dosarul nr. 2.477/1/2017 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 261 din 26 martie 2018, și nr. 37 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pronunțată în Dosarul nr. 426/1/2018 și

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 18 iulie 2018.

91. Este adevărat că prevederile art. 482 alin. (2) din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 49 din Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, în sensul că hotărârile pronunțate în cererile ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 au fost excluse explicit, de la controlul pe calea recursului.

92. Însă, acest text de lege nu este aplicabil în litigiul în care s-a formulat prezenta sesizare, în raport cu prevederile art. 24,

art. 25 alin. (1) din Codul de procedură civilă, acesta rămânând supus legii de procedură în vigoare la data începerii procesului (27 octombrie 2016), respectiv art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 în forma în vigoare la data declanșării demersului judiciar.

93. În concluzie, hotărârea ce urmează a fi pronunțată de instanța de apel în cauza în care a fost formulată prezenta sesizare este supusă recursului, situație în care se constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia titularul sesizării trebuie să fie investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

Pentru toate considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 23.710/281/2016, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 3 și art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016, prin darea în plată a unui singur imobil se pot stinge creanțe izvorând din două sau mai multe contracte de credit încheiate de debitor cu același creditor?; prin sintagma «creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință» folosită în art. 4 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 77/2016 a fost avut în vedere scopul prefigurat de consumator la încheierea contractului, care poate fi dovedit cu orice mijloc de probă, sau cel consemnat efectiv în contractul de credit, cunoscut de creditor la momentul încheierii contractului și care poate fi dovedit cu mențiunea contractuală?”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 iunie 2019.

p. PREȘEDINTELE SECȚIEI A II-A CIVILE,
judecător **Valentina Vrabie**

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 619/2019 privind modificarea și completarea Normelor tehnice de realizare a programelor naționale de sănătate curative pentru anii 2017 și 2018, aprobate prin Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 245/2017, precum și pentru prelungirea aplicării prevederilor acestuia și prorogarea unui termen, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 28 iunie 2019, se face următoarea rectificare:

— la art. I pct. 34, în loc de: „... litera a) de la punctul 2 se abrogă.” se va citi: „... litera b) de la punctul 2 se abrogă.”

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

